

G20 - ΚΑΝΝΕΣ: Παγκόσμια ανησυχία μπροστά στην πιθανότητα κλιμάκωσης της ευρωπαϊκής κρίσης

Τις πρώτες ώρες της 27ης Οκτωβρίου, οι ηγέτες της ευρωζώνης, συμφώνησαν σε ένα πακέτο αντιμετώπισης της χρηματοπιστωτικής κρίσης, που μαστίζει την Ευρώπη τα δύο τελευταία χρόνια. Μέσα από μαραθώνιες συνομιλίες έπρεπε να αντιμετωπίσουν τρία προβλήματα: την ενίσχυση του Ευρωπαϊκού Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (EFSF), την επανακεφαλαιοποίηση των ευρωπαϊκών τραπεζών, και τη βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους. Η απόφαση όμως της συνόδου κορυφής (τρίτη κατά σειρά φέτος) εγείρει βάσιμες αμφιβολίες και ενστάσεις ως προς την αποτελεσματικότητα της. Το βέβαιο είναι ότι η συμφωνία αυτή δεν είναι οριστική, καθώς δεν διευθετείται το τεράστιο χρηματοπιστωτικό πρόβλημα της Ευρώπης. Η κρίση κλιμακώνεται βίαια καθώς μεταδίδεται στην Ιταλία (τρίτη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης) και αρχίζει να αγγίζει τη Γαλλία. Η Ευρώπη βρίσκεται σε κρισιμότερη φάση. Διακυβεύεται το ευρωπαϊκό οικοδόμημα στη σημερινή του μορφή αλλά και το κοινό νόμισμα, το ευρώ.

Και ενώ η γαλλική προεδρία προετοίμαζε τη σύνοδο των G20 στις

Κάννες, οι Ευρωπαίοι ηγέτες ήλπιζαν να αποδείξουν, μετά τη συμφωνία που προηγήθηκε, ότι η αποφασιστικότητα τους να στηρίξουν το ευρώ, ήταν μεγαλύτερη από την δυνατότητα των αγορών να στοιχηματίζουν εναντίον του. Εκεί εμφανίστηκε το ελληνικό πρόβλημα με το δημοψήφισμα. Η κυβέρνηση Παπανδρέου έθεσε εαυτήν (και τη χώρα) εκτός ευρωπαϊκού πλαισίου και μπροστά σε περιπέτειες. Αφενός έβαλε με το δημοψήφισμα σε αναστολή την απόφαση της 26-10-11 και αφετέρου άφησε ανοιχτή την πιθανότητα ακύρωσης της. Τίποτα χειρότερο. Η απόφαση θεωρήθηκε διεθνώς αυτονόμηση και συστημική απειλή με απρόβλεπτες συνέπειες. Το χάος που επακολούθησε ανά τον κόσμο και αντικατοπτρίστηκε σε όλα τα χρηματιστήρια, υποδηλώνει, με τον πλέον χαρακτηριστικό τρόπο, την πλανητικών διαστάσεων αλληλεξάρτηση. Μία πολιτική κρίση που προκάλεσε η αναγγελία δημοψηφίσματος, διαχέεται και επιδρά σ' όλες τις οικονομίες του κόσμου. Η δε απόσυρση του, υπογραμμίζει, τα απολύτως περιορισμένα όρια εθνικών πολιτικών, στις νέες συνθήκες υπερεθνικών καταναγκασμών. Οι ραγδαίες εξελίξεις στην Ε.Ε. επισκίασαν τις εργασίες της συνόδου των G20 στις Κάννες. Η κρίση της ευρωζώνης τέθηκε αναπόφευκτα στην πρώτη θέση, παραμερίζοντας θέματα της ημερήσιας διάταξης όπως η ασφάλεια των τροφίμων, η μεταρρύθμιση του διεθνούς νομισματικού συστήματος και η αστάθεια των τιμών των πρώτων υλών. Το ερώτημα που πλανάται πλέον είναι το κατά πόσο η ευρωπαϊκή χρηματοπιστωτική κρίση είναι διαχειρίσιμη. Η πιθανότητα ανεξέλεγκτης τροπής της (όλες οι κρίσεις δεν είναι αντιμετωπίσιμες), θα σημάνει ένα νέο κύκλο παγκόσμιας ύφεσης. Αρχίζει και διαφαίνεται ότι η Ευρώπη δεν μπορεί να αντιμετωπίσει, με τη σημερινή της δομή την κρίση. Ακόμη κι αν ο γαλλο-γερμανικός άξονας επιταχύνει τις διαδικασίες για την ενίσχυση των μηχανισμών ευρωπαϊκής διακυβέρνησης, όπως τους κάλεσαν οι G20. Ο ευρωπαϊκός μηχανισμός EFSF δεν έχει τα απαραίτητα κονδύλια για να στηρίξει την Ιταλία που παραπαίει. Ρομπάι και Μπαρόζο το δήλωσαν (με τον θεσμικό ρόλο τους) σε κοινή επιστολή τους προς τους G20, πριν τη σύνοδο, ζητώντας την οικονομική στήριξη τους, για την αντιμετώπιση της κρίσης.

Μόνη επιλογή για την Ε.Ε. αποτελεί πλέον η πρόταση των αμερικανών για μετατροπή της ΕΚΤ σε πραγματική κεντρική τράπεζα της Ευρώπης. Γεγονός που θα της επιτρέψει να αναλάβει ένα ρόλο αντίστοιχο με την FED και να προχωρήσει στην κοπή νομίσματος και στην έκδοση ευρωομολόγου.

Ένα άλλο πρόβλημα σ' αυτή τη φάση, είναι και η επιζητούμενη υποστήριξη της Ε.Ε., η οποία δεν φαίνεται να αντιμετωπίζεται από τις άλλες δυνάμεις με άμεσο τρόπο. Παρόλο που κατανοείται η τεράστια σημασία της ευρωπαϊκής κρίσης για τον υπόλοιπο κόσμο. Οι χώρες με τα μεγαλύτερα αποθεματικά (ΚΙΝΑ-ΡΩΣΙΑ) που μπορούν να βοηθήσουν (χωρίς να χάσουν το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα τους σε ρευστό) είναι υποχρεωμένες να παράσχουν, σ' αυτή τη φάση, συγκρατημένη υποστήριξη. Θα ήθελαν η βοήθεια τους να είναι μεγαλύτερη (αφού οι αναδυόμενες οικονομίες πλήττονται από τον περιορισμό της παγκόσμιας ζήτησης), όμως περιορίζονται καθώς τα αποθεματικά τους είναι σε δολάριο.

Σ' αυτό που υπήρξε συμφωνία στη σύνοδο των G20, είναι ο αυξημένος ρόλος του ΔΝΤ. Στις Κάννες οι 20 ηγέτες ανέθεσαν στο ΔΝΤ να δημιουργήσει και να θέσει σε ετοιμότητα νέους μηχανισμούς δανεισμού. Οι υπουργοί οικονομικών έλαβαν εντολή να διαμορφώσουν εναλλακτικές προτάσεις για την τόνωση των πόρων του Ταμείου, στην προσεχή σύνοδο. Έτσι θα ενισχυθεί ο παρεμβατικός ρόλος του ΔΝΤ σε παγκόσμιο επίπεδο, με αιχμή στην παρούσα συγκυρία την ευρωπαϊκή κρίση. Το γεγονός ότι οι G20 έθεσαν υπό την εποπτεία του ΔΝΤ την Ιταλία (με ειδικό πρόγραμμα ελεγχόμενο ανά τρίμηνο) υπογραμμίζει το ρόλο του ταμείου στην επόμενη περίοδο. Παράλληλα στο κοινό ανακοινωθέν του G20, περιλαμβάνονται λεπτομερώς κοινά μέτρα λιτότητας όχι μόνο για την Ιταλία, αλλά και για τις 20 χώρες του ομίλου.

Σ' αυτές τις συνθήκες η πρόταση που προωθούν Γερμανοί και Γάλλοι περί δημιουργίας ενός παγκόσμιου φόρου χρηματοοικονομικών συναλλαγών (για συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα στη κρίση) τέθηκε σε δεύτερο επίπεδο. Ο φόρος αυτός βασίζεται στον λεγόμενο φόρο Τόμπιν που επινόησε ο ομώνυμος Αμερικανός οικονομολόγος την δεκαετία του '70. Για το φόρο αυτό όμως οι αποφάσεις παραπέμπονται, καθώς υπάρχει αντίδραση

στους κόλπους των χωρών του G20.

Επίσης οι G20 κατονόμασαν 29 διεθνείς τράπεζες ως εξόχως σημαντικές για το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα. Πρόκειται για 17 ευρωπαϊκές, 8 αμερικάνικες και 4 ασιατικές, για τις οποίες συμφώνησαν ότι θα χρειαστεί ένα σχέδιο αντιμετώπισης, στην περίπτωση μίας ενδεχόμενης κατάρρευσης τους.

Στα δεδομένα της περιόδου εγγράφεται η αδυναμία της Ε.Ε. να αντιμετωπίσει την χρηματοπιστωτική της κρίση. Αλλά και η αδυναμία των G20 να συμβάλλουν ουσιαστικά στην κρίση της Ευρωζώνης. Η δυναμική της κρίσης υπερβαίνει τους νέους υπερεθνικούς μηχανισμούς και δημιουργεί κλίμα αβεβαιότητας και ανησυχίας. Και ενώ η παγκόσμια οικονομία διολισθαίνει προς νέα ύφεση, μία πιθανή έξοδος της Ιταλίας από τις αγορές, θα δημιουργήσει ένα νέο κύκλο απροβλέπτων εξελίξεων, σε παγκόσμια κλίμακα.

Θανάσης Τρυψάνης

16-11-2011

Κώστας Μπαλάφας: Ένας βιωματικός φωτογράφος

Ο Κώστας Μπαλάφας έφυγε από τη ζωή πρόσφατα, στα 91 του χρόνια. Ήταν γόνος αγροτών από την Κυψέλη Άρτας, ένα ορεινό χωριό της Ηπείρου. Αναγκάστηκε για βιοποριστικούς λόγους σε πολύ μικρή ηλικία να μεταναστεύσει καταρχήν στην Άρτα και στη συνέχεια στην Αθήνα.

Ο πόλεμος του '40, η Κατοχή και η συμμετοχή του στην εθνική αντίσταση, καθώς το 1942 ανέβηκε στο βουνό και κατατάχθηκε στον ΕΛΑΣ, αποτέλεσαν σταθμούς στη ζωή και το έργο του. Μέσα από τις τονικές διαβαθμίσεις του ασπρόμαυρου απέδωσε την οδύνη και τον πόνο του πολέμου, αλλά και τον ηρωισμό και την αυταπάρνηση της γενιάς του, που αποτυπώθηκε στο φωτογραφικό του λεύκωμα "Το Αντάρτικο στην Ήπειρο 1940-1944".

Γράφει ο ίδιος στο λεύκωμα, "...θέλω να δώσω ένα γνήσιο ντοκουμέντο καταχωρημένο σε εικόνα με τον αμείλικτο ρεαλισμό του φωτογραφικού φακού, όπως τον είδα και τον κατέγραψα με τη

φωτογραφική μου μηχανή.

Από το 1945 μέχρι το 1951 εργάστηκε ως διερμηνέας, σε μία βρετανική ομάδα μηχανικών, που έκανε αποκαταστάσεις συγκοινωνιών μετά τον πόλεμο και αργότερα στη ΔΕΗ. Με τον τρόπο αυτό γύρισε σχεδόν όλη την Ελλάδα, φωτογραφίζοντας την. Από την καταγραφή των μεγάλων γεγονότων, ο φακός του, αρχίζει να εστιάζει στις ιστορίες της καθημερινής πάλης για επιβίωση αλλά και της παρθένας ακόμη ελληνικής υπαίθρου, αποτυπώνοντας

ρεαλιστικά την πραγματικότητα χωρίς όμως να την αναπαριστά πιστά. Συγχρόνως εξελίχθηκε σε λεπτομερή καταγραφέα της ελληνικής παράδοσης και της λαϊκής τέχνης. Ακόμη ο νεοσύστατος τότε οργανισμός της ΔΕΗ τού έδωσε την ευκαιρία ν' ασχοληθεί και με την κινηματογράφηση. Στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης το 1960, η ΔΕΗ έκανε πειραματικές τηλεοπτικές εκπομπές. Με τα μηχανήματα που χρησιμοποιήθηκαν τότε, συστήθηκε λίγο αργότερα το κρατικό κανάλι της ΕΙΡΤ. Το πρώτο ολοκληρωμένο φιλμ της ΔΕΗ γυρίστηκε στα 1960 ήταν τα πρώτα «Δωδώνεια», με πρωτεργάτη τον Κώστα Μπαλάφα, ο οποίος έκτοτε καθιερώθηκε και ως κινηματογραφιστής.

Λέει ο ίδιος σε μία συνέντευξή του “...ότι θέλω να φωτογραφίσω γίνεται στη φαντασία μου πρώτα και μετά το παίρνω. Δεν παίρνω στην τύχη φωτογραφίες, τακ, τακ, τακ ετούτο το άλλο. Παίρνω ορισμένες λειτουργικές ενότητες που με εντυπωσιάζουν αλλά έχουν ένα βαθύτερο νόημα. Εφόσον βρεθώ στο χώρο όπου το θέμα με συγκινεί τότε σχηματίζω εικόνες με το μυαλό. Κι αυτές τις εικόνες παραδοκώ τη στιγμή και τη θέση που θα τις πάρω...”.

και συνεχίζει “...πρέπει, να τραβήξει (ο φωτογράφος) ότι θα του κεντρίσει την ψυχή, να αποδώσει στην εικόνα όλη την ψυχική διεργασία που γίνεται μέσα του. Πρέπει να μπορεί να αποδώσει τα ερεθίσματα του νου και της καρδιάς, γι’ αυτό χρειάζεται να ναι καλλιεργημένος. Να μην τον ενδιαφέρουν ταχύτητες και διαφράγματα, να μελετάει ποίηση, λογοτεχνία, ζωγραφική και γενικά να έχει εικόνες ιδεατές μέσα του. Οι καλλιτέχνες μεταφέρουν βιώματα, οι μεγάλοι φωτογράφοι Capa, Lange, Trully,

είχαν ποιότητα γιατί κατάφεραν και μετέφεραν την συγκίνηση στην εικόνα...”.

Είναι γνωστό ότι οι σύγχρονες κοινωνίες είναι κορεσμένες από άπειρες φωτογραφίες που εκτελούν μια εξαιρετική ποικιλία λειτουργιών. Η δυνατότητα όμως της φωτογραφικής μηχανής να επεκτείνει την ανθρώπινη όραση πέρα από τις συνήθεις ικανότητες της, στα χέρια ευαίσθητων καλλιτεχνών, όπως ο Κώστας Μπαλάφας μέσα από την εναλλαγή ρεαλισμού και αφαίρεσης, πάντα θα συγκινούν.

Τ.Θ. 9-11-2011

Στοιχεία για τη ζωή και το πλήρες έργο του Κ. Μπαλάφα στην ιστοσελίδα www.costasbalafas.gr

---

Τρίτη πράξη του έργου (φινάλε)

Αφού, όπως όπως, τελειώσαμε με τα δημοψηφίσματα και τις διεθνείς αναταράξεις που προκάλεσαν αυτά, μπήκαμε από την Τετάρτη το βράδυ (με παρέμβαση της Ε.Ε.) σε καθαρά

ελεγχόμενες, από άποψη πολιτικού προσανατολισμού, διαδικασίες.

Η χθεσινή μέρα ήταν μέρα «διόρθωσης» για το πολιτικό σύστημα, (κατά την οικονομική ορολογία). Αναλώθηκε σε διακυρήξεις πίστης προς την Ευρωπαϊκή Ένωση, το Ευρώ και την δανειακή Σύμβαση της 26ης Οκτωβρίου. Έγινε με άλλα λόγια μια ολική επαναφορά στα Ευρωπαϊκά δεδομένα με όρους πλήρους και απόλυτης ευθυγράμμισης με αυτά.

Σήμερα και τις επόμενες μέρες θα παιχθεί η Τρίτη πράξη του έργου, το φινάλε.

Ο τόπος πρέπει να αποκτήσει κυβέρνηση καθ' ότι η προηγούμενη του Γ. Παπανδρέου πολιτικά δεν υφίσταται. Έχει αυτοαναιρεθεί. Δεν την ανέτρεψε κανένας. Τυπικά υπάρχει. Η ύπαρξή της όμως είναι αδύνατον να συνεχιστεί.

Το ΠΑΣΟΚ αδυνατεί να συνεχίσει μόνο του να κυβερνά. Η αδυναμία του ΠΑΣΟΚ να κυβερνήσει αποτελεί την βάση της σημερινής, συγκεκριμένης, κρίσης όπως αναδεικνύεται και αφορά το σύνολό του πολιτικού συστήματος.

Η αδυναμία αυτή μπορεί να αφορά σε αυτήν την φάση το ΠΑΣΟΚ, αλλά σε μια δεύτερη περιλαμβάνει και την ΝΔ. (άσχετα αν ο Σαμαράς και η πολιτική του ομάδα σήμερα δεν το καταλαβαίνουν), καθώς επίσης και κάθε μορφής κυβερνητικό σχήμα που μέλλεται να προκύψει. Αφορά με άλλα λόγια όλες τις δυνάμεις του πολιτικού συστήματος που είναι διατεθειμένες και προσβλέπουν στην συμμετοχή τους στην διακυβέρνηση του τόπου. Με εξαίρεση τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ που έχουν επιλέξει να ανήκουν μόνιμα στον χώρο της αντιπολίτευσης. Στους χώρους αυτούς οι οποίες εξελίξεις θα έχουν άλλη βάση προέλευσης κι άλλο χαρακτήρα (δεν θα προκύπτουν μέσα από κυβερνητικές κρίσεις)

Η αδυναμία του πολιτικού συστήματος να κυβερνήσει σε συνθήκες παρατεταμένης οικονομικής κρίσης συνεπάγεται αλλεπάλληλες αποτυχίες και ανατροπές. Είμαστε στην αρχή μιας περιόδου πολιτικής ρευστότητας, με συχνές κυβερνητικές αλλαγές όπου η κάθε αλλαγή θα συνεπάγεται ανάλογες πολιτικές ανακατατάξεις. Οι κυβερνητικές κρίσεις μετατρέπονται σε κύριο πεδίο πολιτικών διεργασιών που μέσα από αυτές θα αρχίσει να σχηματοποιείται

βαθμιαία το νέο πολιτικό σκηνικό και θα συντελούνται οι όποιες αναμορφώσεις.

Στη σημερινή κυβερνητική κρίση δοκιμάζεται ο πολιτικός χώρος του ΠΑΣΟΚ. Είναι νωρίς ακόμα για να διαφανούν οι πολιτικές αλλαγές και μετατοπίσεις που συντελούνται στο εσωτερικό του. Τα πράγματα μέχρι στιγμής πάνε κατ' ανάγκη κι όχι επειδή τα κατευθύνει κανείς. Πέρα από την ομάδα Παπανδρέου (που παρουσιάζεται σημαντικά αποδυναμωμένη και με προβληματική συνοχή) και δυο-τρεις άλλες μικρότερες (του Βενιζέλου, οι παλιοί Γεννηματικοί κλπ.) όλο το άλλο ΠΑΣΟΚ ορίζεται με μεμονωμένες αναφορές σε πρόσωπα.

Στο ΠΑΣΟΚ ανήκει κατά κύριο λόγο η ευθύνη για την επίλυση της σημερινής κυβερνητικής κρίσης, μιάς και είναι αυτό που την προκάλεσε.

Με δεδομένη την αδυναμία του να συνεχίσει να κυβερνά μόνο του, πρέπει να ανοίξει το δρόμο για το σχηματισμό νέας κυβέρνησης με ορίζοντα τις εκλογές.

Σε αυτή την κατεύθυνση πρέπει να θεωρείται αυτονόητη και η άμεση απομάκρυνση του Παπανδρέου (μέσα ή έξω από την διαδικασία της ψήφου εμπιστοσύνης της βουλής).

Οποιαδήποτε παράταση της κρίσης από την μεριά του ΠΑΣΟΚ θα βαρύνει το πολιτικό κλίμα επικίνδυνα σε βάρος του.

Η Σύνταξη

**Μετά την συνάντηση στις
Κάννες: Υπό έλεγχο οι**

πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα.

Η πολιτική ηγεσία της Ευρώπης επενέβει στο περιεχόμενο του δημοψηφίσματος, κρατώντας τα δημοκρατικά προσχήματα επί της διαδικασίας (αναγνώρισε δηλ. στον Παπανδρέου το δικαίωμα να κάνει δημοψήφισμα....αν επιμένει).

Αφαίρεσε όμως την δυνατότητα να τεθεί η δανειακή σύμβαση της 26ης Οκτωμβρίου σε ψηφοφορία και ταυτόχρονα στην θέση της τοποθέτησε το δίλημμα της παραμονής ή όχι στο Ευρώ.

Με αυτόν τον τρόπο :

-Άδειασε επί της ουσίας την κίνηση Παπανδρέου μετατρέποντάς την σε μία πρωτοβουλία χωρίς περιεχόμενο (στην Ελλάδα δεν υπάρχει πρόβλημα με το Ευρώ. Η έξοδος από το Ευρώ είναι ένα εντελώς μειοψηφικό αίτημα ορισμένων χώρων της αριστεράς, χωρίς ευρύτερη λαϊκή απήχηση, και άρα δεν υπάρχει λόγος, για αυτό το θέμα, να γίνει δημοψήφισμα).

-Προεξόφλησε (και διασφάλισε) στην περίπτωση πραγματοποίησης του δημοψηφίσματος, το αποτέλεσμα του.

-Έκανε φανερούς τους όρους συμμετοχής στην ευρωζώνη (προς όλες τις πλευρές και τον Σαμαρά) και τα μηδενικά περιθώρια που υπάρχουν μέσα σε αυτήν για διαφοροποιήσεις σε κεντρικές της πολιτικές. (όποιος παραμένει μέσα σε αυτήν δέχεται και τις αποφάσεις της).

Μετά από όλα αυτά γίνεται φανερό ότι οι πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα έχουν ήδη επανατεθεί υπό έλεγχο (είτε γίνει είτε όχι το δημοψήφισμα). Η πρωτοβουλία Παπανδρέου κατέληξε σε φιάσκο. Θα επιχειρηθεί ο σχηματισμός Κυβέρνησης Εθνικής σωτηρίας (όπως λέει η Βάσω και άλλοι) ή θα πάμε αναγκαστικά σε εκλογές; Και με τον Παπανδρέου τι θα γίνει; Ίδωμεν.

Η Σύνταξη

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ (για την πρόταση δημοψηφίσματος)

Μετά την εξαγγελία του δημοψηφίσματος :

Οι εκλογές , χωρίς να αποτελούν κανενός τύπου ουσιαστική διέξοδο, έγιναν αναπόφευκτες.

Η Κυβέρνηση Παπανδρέου πρέπει να απομακρυνθεί το συντομότερο δυνατό από την εξουσία.

Ευχής έργο να γίνει κάτι τέτοιο μέσα από την εκδήλωση μιας παλλαϊκής αξίωσης.

Αλλά και η «εκ των έσω» ανατροπή της ή η ανατροπή της μέσω οποιασδήποτε θεσμικής πρωτοβουλίας είναι θεμιτή και αναγκαία υπό τις παρούσες συνθήκες.

Ο Γ. Παπανδρέου αποτόλμησε την έξοδο από το γενικό πλαίσιο της Ευρωπαϊκής πολιτικής. Αυτονομήθηκε πλήρως αγνοώντας τους σύγχρονους περιοριστικούς όρους άσκησης Εθνικής πολιτικής. Μη έχοντας την παραμικρή επίγνωση των ορίων του και των ορίων που έχουμε γενικά σαν χώρα. Γεγονός που μόνο σε περιπέτειες μπορεί να οδηγήσει την Ελληνική κοινωνία.

Οι εποχές που οι πολιτικές κρίσεις στην Ελλάδα συνιστούσαν αποκλειστικά εσωτερική της υπόθεση ανήκουν στο παρελθόν. Η πολιτική σήμερα, θέλουμε δεν θέλουμε, έχει ευρύτερες Ευρωπαϊκές ακόμα και οικουμενικές διαστάσεις. Καιρός να το αντιληφθούμε. Να μπορέσουμε να ξεφύγουμε από παθολογικούς εθνοκεντρισμούς και εσωστρέφειες. Να κατανοήσουμε την συνάφεια των διεθνών πολιτικών πραγμάτων και να κινηθούμε μέσα σε αυτά με βαθιά επίγνωση της αλληλεξάρτησης τους. Αλλιώς κινδυνεύουμε να περιθωριοποιηθούμε.

Η Σύνταξη